

[Ole Olsen]

medlemmer: er man på baggrund af denne undersøgelse og flere andre undersøgelser efterhånden stadig i stand til at acceptere, at det er lønningerne, man skal holde igen på, og ikke rentefoden, ikke profitten? Jeg forbløffes, hvis socialdemokraterne ikke i dag drager den konklusion, at man er kommet på galt spor.

Man kan måske godt forstå, at problemerne er opstået, for det er jo sådan, at de skiftende socialdemokratiske og borgerlige partier, der har dannet regering, har ført en håbløs økonomisk politik, og så har man for at råde bod på denne politik ført en højrentepolitik. Denne højrentepolitik, som vi har haft gennem snart mangfoldige år, har ikke kunnet undlade at bundfælde sig i industriens og resten af erhvervslivets omkostninger og er derved ved at gøre os udygtige i konkurrencen på verdensmarkedet. Det er intet under, at vi ikke bare ikke kan gå frem i markedsandel, men også af og til taber markedsandele. Kan regeringen – eller rettere sagt, kan socialdemokratiet – ikke acceptere, at man nu er nødsaget til at begynde at føre en politik, som angriber de faktiske onder, der vitterlig er for den danske industri og for resten af det danske erhvervsliv, der skal ud på verdensmarkedet?

Hvordan kan det være, at man altid er i stand til at holde lønningerne nede og give regler om det, mens man ikke er i stand til at sænke renten? Hvad kan der være i vejen herfor? Er det sådan, at det er en naturlov, der siger, at vi må have den høje rente, og at industrien må have de høje renteomkostninger? Nej, selvfølgelig er det ikke det. Vi kan i og for sig sagtens ved en lovgivning presse renten ned. Det burde være klart for socialdemokratiet, at det var den vej, vi skulle gå, i stedet for at holde igen på lønningerne og faktisk gennemtvinge en faldende realløn, som det har fundet sted.

Hr. Brusvang hånede socialdemokraternes venstrefløj og takkede for, at den blev kulet helt ned. Jeg vil i den kommende tid meget spændt følge med i, om disse såkaldte unge løver inden for socialdemokratiet nu også er kulet ned eller de har mod og mandshjerte til at erkende den faktiske situation og være med til at få ophævet de regler, der bliver givet om lønningerne, og i stedet for bekæmpe de virkelige skurke i dette stykke, og de

virkelige skurke er jo rentefoden og de for høje profiler.

Jørgen Jensen (DKP):

Jeg må sige, at det er godt, vi har fået to ordførere for regeringen. Når hr. Kjeld Olsen siger, at vi står, hvor vi hidtil har stået, at det ikke bliver så slemt, at der ikke skal ske besparelser på det sociale område, og at der ikke skal finde nedgang sted i reallønnen, rimer det ikke helt med, at hr. Ellemann-Jensen siger, at det skal gøre ondt, før det kan begynde at gøre godt, og at man håber at kunne fastholde reallønnen. Kendsgerningen er jo, at reallønnen er faldet på grund af den politik, der er ført indtil nu, og det har også betydet en ophobning af kapital i virksomhederne, som det er nødvendigt at få kontrol med, hvis man skal sikre beskæftigelsen. Det er også en kendsgerning, at på det sociale område er der meget, der skal rettes op, og en momsforhøjelse uden sociale kompensationer vil forringe vores sociale ydelser på en lang række områder. Det er også en kendsgerning, at ungdommen har brug for øjeblikkelig hjælp: løn under basisåret til EFG-eleverne og uddannelsesstøtte. Men det er efter de planer, der er lagt frem, i bedste fald udskudt til efter 1980.

Ellers vil jeg gerne sige, at når man gennem årene har oplevet, at statsminister Anker Jørgensen og den del af socialdemokratiet, som han repræsenterer, talte om demokratiske spilleregler, folkestyre og menneskerettigheder, hver gang arbejderne for at værne sig mod reaktionære overgreb ønskede at aktionere, bør statsminister Anker Jørgensen vel også her forklare, hvad det egentlig er for et demokrati, der er blevet præsenteret for den danske arbejderklasse i den seneste tid, hvor en lille snæver kreds i uger har forhandlet bag lukkede døre, ja, så hemmeligt, at end ikke egne grupper og forbundsfæller blev orienteret om aftaler og klausuler, der blev resultatet af disse møder, og hvor journalisterne på det pressemøde, der blev afholdt efter afslutningen, ikke kunne få svar på selv meget enkle spørgsmål. Hvorledes er holdningen til menneskerettighederne og folkestyret med grundlovens § 75, når vi har mere end 170.000 arbejdsløse og man har vedtaget, at nye titusinder skal fratages arbejde?